

азъ се връщахъ обратно. Тогава въ боя влизаше и самъ ханътъ съ най-силната си войска.

Така се движехме ние победоносно месеци и години. Отъ време на време народътъ се спираше на по-дълги почивки. Тогава ни настигваха колата съ женитѣ и децата. Разпъваха се шатритѣ и се приготвяваше топла храна. Тѣзи почивки даваха време за игри и веселие — и когато вечеръ се запалваха огньоветѣ, цѣлата земя изглеждаше пламнала. Защото голѣмъ бѣше народътъ на Испериха — само моето око можеше да види неговото начало и край.

Когато настѣпяше зима, всички се приготвяха за дълга почивка. Събираха се шатритѣ и се изкопаваха топли жилища въ земята, постлани съ дебели меки кожи. Такива селища строеха всички боляри за дружинитѣ си и ги ограждаха съ дълбокъ ровъ. Въ тѣхъ цѣлата зима женитѣ приготвяваха облѣкло, а мъжетѣ стѣгаха оръжието за новъ походъ.

Тѣй течеше времето — минаваха дни и нощи, докато народътъ на Испериха стигна и се разположи на лѣвия брѣгъ на тихия Дунавъ.

